Luca - Comentarii Jean Koechlin

Evanghelia după Luca este aceea care, am putea spune, Îl apropie cel mai mult pe Domnul Isus de noi, pentru că ea Îl prezintă în special în umanitatea Lui desăvârşită. Dumnezeu l-a ales pe Luca, medicul preaiubit şi credinciosul însoţitor al lui Pavel până la sfârşit (Coloseni 4.14; 2 Timotei 4.11), pentru a ne face această descoperire. Ea se prezintă sub forma unei relatări destinate unui oarecare Teofil («cel iubit de Dumnezeu»).Subiectul său l-a făcut pe evanghelist să descrie cu o atenţie cu totul specială cum Isus a îmbrăcat umanitatea noastră şi Şi-a făcut intrarea în lume. Cu siguranţă, El ar fi putut să apară aici la vârstă adultă, dar a vrut să trăiască în întregime istoria noastră, de la naştere până la moarte, în totalitate pentru Dumnezeu.Începutul istorisirii ni-l înfăţişează pe Zaharia, un preot evlavios care-şi împlinea serviciul său în templu. În timp ce slujea în acel loc solemn, a văzut deodată cu spaimă că nu era singur. Un înger stătea lângă altarul tămâierii, purtând un mesaj divin: că le va fi dat un fiu (lui Zaharia şi Elisabetei). Pus deoparte pentru Dumnezeu încă de la naştere, el va fi un mare profet şi va pregăti pe Israel pentru venirea lui Mesia (comp. v. 17 cu Maleahi 4.5,6).

În faţa acestei „veşti bune“ (v. 19), inima lui Zaharia rămâne neîncrezătoare. Cu toate acestea, nu conţinea ea răspunsul la rugăciunile lui? (v. 13). Ce trist este – cum ni se întâmplă şi nouă de multe ori – când nu mai aşteptăm de la Domnul ceea ce I-am cerut! Ca răspuns la acest „după ce (sau cum) voi cunoaşte …?“ (v. 18), mesagerul ceresc îşi revelează propriul său nume: Gabriel, care semnifică: Dumnezeu este puternic. Într-adevăr, cuvântul său se va împlini în ciuda tristelor raţionamente cu care a fost întâmpinat. Zaharia avea să rămână mut până la naşterea copilului, în timp ce Elisabeta, soţia lui, obiect al harului divin, avea să se ascundă cu modestie, pentru a nu atrage atenţia.Îngerul Gabriel primeşte apoi o misiune şi mai deosebită: cea de a o anunţa pe Maria, fecioară din Israel, că va fi mama Mântuitorului. Ce eveniment minunat, infinit în consecinţe!Înţelegem tulburarea şi emoţia pe care le resimte tânăra fată. Însă Maria crede şi se supune în totul voii divine: „Iată roaba Domnului…“ (v. 38).Despre Ioan, îngerul spusese: „va fi mare înaintea Domnului“ (v. 15); însă despre Isus declară: „El va fi mare şi Se va chema Fiu al Celui Preaînalt … Fiu al lui Dumnezeu“ (v. 32,35).

Grabnică să împărtăşească mesajul îmbucurător cu cea despre care îngerul tocmai îi vorbise, Maria s-a dus la ruda ei, Elisabeta. Ce dialog a avut loc atunci între aceste două femei! – ilustrat de Maleahi 3.16: „Atunci cei care se temeau de Domnul vorbeau … unul cu altul“. Ceea ce le preocupa pe ele era gloria lui Dumnezeu, împlinirea promisiunilor Sale, binecuvântările acordate prin credinţă. Avem noi astfel de subiecte de conversaţie atunci când ne întâlnim cu alţi copii ai lui Dumnezeu? „Ferice de aceea care a crezut …“ (v. 45) strigă Elisabeta, iar Maria îi răspunde: „Duhul mi s-a bucurat în Dumnezeu, Mântuitorul meu …“ (v. 47). Iată o dovadă suficientă că Maria fusese mântuită numai prin credinţă, nu în alt fel. Păcătoasă ca toţi oamenii, ea avea nevoie de Mântuitorul care urma să Se nască din ea. Şi adaugă: „A privit spre starea smerită a roabei Sale“ (v. 48). Deşi a fost beneficiara unei favori de excepţie, Maria a rămas la locul ei înaintea Lui. Ce-ar gândi ea despre închinarea care i se aduce în creştinătate?„Pe cei bogaţi i-a scos afară fără nimic“. Dumnezeu nu-i dă afară cu mâinile goale decât pe cei plini de ei înşişi. Să remarcăm cât de mult se aseamănă această frumoasă cântare a Mariei cu cea a Anei (1 Samuel 2).

Elisabeta îl aduce pe lume pe acela care avea să fie profetul Celui Preaînalt (v. 76). Vecinii şi rudele s-au bucurat împreună cu ea. Observaţi câtă bucurie umple aceste capitole (1.14,44,47,58; 2.10)! Este acum ocazia pentru Zaharia să-şi arate credinţa, confirmând frumosul nume al copilului (Ioan înseamnă favoare de la Domnul). Imediat i-a revenit graiul şi, cu primele lui cuvinte, L-a lăudat şi L-a binecuvântat pe Dumnezeu. Plin de Duhul Sfânt, el Îl preamăreşte pe Domnul pentru marea eliberare pe care o va împlini în favoarea poporului. Culmi cu mult mai înalte pot atinge însă cântările noastre creştine, de vreme ce, prin venirea lui Hristos şi prin lucrarea Lui de la cruce, Dumnezeu ne-a eliberat nu de vrăjmaşi pământeşti, ci de însăşi puterea lui Satan. Fiind astfel eliberaţi, nu avem noi un măreţ privilegiu, de a-l sluji Domnului „fără frică, în sfinţenie şi dreptate înaintea Lui, în toate zilele noastre“ (v. 74,75)?„Ne-a cercetat Răsăritul din înălţime“ (v. 78), adaugă Zaharia. În vremea lui Ezechiel, gloria se depărtase în direcţia Răsăritului. Ce taină minunată: această glorie divină revine pentru a cerceta poporul neputincios şi nenorocit (v. 79). De data aceasta, ea nu mai revine sub forma unui nor strălucitor, ci sub înfăţişarea umilă a unui Copilaş.

La rândul său, împăratul August este unul dintre instrumentele de care Se foloseşte Dumnezeu pentru a-Şi înfăptui planurile minunate. Necunoscuţi de nimeni, Iosif şi Maria merg la Betleem şi acolo este locul naşterii Domnului Isus. Dar ce primire I s-a făcut aici, pe pământ, Fiului lui Dumnezeu! Priviţi-L culcat într-o iesle, pentru că la han nu era loc pentru El! Venirea Lui deranjează lumea. Câte inimi nu seamănă ca acest han: nu se găseşte aici loc pentru Domnul Isus!Nu unora mari, ci câtorva umili păstori le este transmisă vestea bună: „Vi s-a născut un Mântuitor“. S-a născut pentru ei şi pentru noi. În timp ce lumea este indiferentă faţă de naşterea Mântuitorului, cerul întreg celebrează această taină fără seamăn: „Dumnezeu S-a arătat în carne, … a fost văzut de îngeri“ (1 Timotei 3.16). Într-un cor minunat, ei L-au slăvit pe Dumnezeu, anunţând pacea pe pământ şi buna plăcere a lui Dumnezeu în oameni (comp. cu Proverbe 8.31). Graţie semnelor care le-au fost date, păstorii găsesc Copilaşul. Ei comunică ceea ce au venit să vadă şi să audă şi, la rândul lor, Îi dau glorie lui Dumnezeu (v. 20). Să ne alăturăm şi noi lor în recunoştinţă şi laudă.

Pentru Copil s-a făcut tot ceea ce prevedea legea Domnului. (Acest nume, Domnul, este repetat de patru ori în versetele 22-24, ca pentru a confirma drepturile divinităţii asupra acestui Copil şi împlinirea chiar din leagăn a voii lui Dumnezeu cu privire la El.) Jertfa oferită în templu dă la iveală sărăcia lui Iosif şi a Mariei (citiţi Levitic 12.8). Şi de data aceasta, Eliberatorul lui Israel este înfăţişat nu mai-marilor poporului, ci unor bătrâni smeriţi şi evlavioşi, lui Simeon şi Anei. Pentru ce motiv le este lor acordată această favoare? Pentru că ei Îl aşteptau!Duhul l-a condus pe Simeon în templu şi i L-a arătat pe Cel care este „Mângâierea lui Israel“ (v. 25), Mântuirea lui Dumnezeu, Lumina naţiunilor şi Gloria poporului. Îl vede cu ochii lui, Îl ţine în braţe pe acest Copilaş şi aceasta este de ajuns pentru credinţa lui. Îi aduce glorie lui Dumnezeu şi apoi vesteşte că Isus va fi piatra de încercare pentru a descoperi starea inimii (Isaia 8.14); şi aceasta este El şi astăzi.La rândul ei, Ana, femeie a rugăciunii şi a mărturiei de credinţă, vine şi i se alătură în laudă. Nepărăsind templul, ea a împlinit versetul 4 din Psalmul 84. Din plinătatea inimii, ea vorbeşte despre El şi, în această privinţă, rămâne pentru noi un prea frumos exemplu!

Acest pasaj are o importanţă deosebită: este, în adevăr, singura secvenţă din copilăria şi din tinereţea Domnului Isus pe care Dumnezeu găseşte cu cale să ne-o prezinte. Astfel avem aici, în special pentru tineri şi pentru copii, Modelul prin excelenţă. El este desăvârşit în relaţiile Sale cu Tatăl ceresc, ale Cărui chestiuni (v. 49: „cele ale Tatălui“) au prioritate faţă de oricare altele. Ce desăvârşit este şi în raporturile cu învăţătorii din templu: deşi infinit mai înţelept decât ei toţi, El nu îi învaţă, ci îi ascultă şi îi întreabă, singura atitudine care se cuvenea vârstei Lui! Este desăvârşit şi în relaţiile cu părinţii: „le era supus“ , precizează versetul 51, pentru a nu se născoci ideea că le-a scăpat prin nesupunere. El, care avea conştienţa suveranităţii Sale de Fiu al lui Dumnezeu, S-a plecat într-o ascultare totală încă de la vârsta cea mai

tânără, în casa părinţilor Lui.Remarcăm râvna Copilului Isus în templu şi interesul Său precoce pentru adevărurile divine; nimic altceva nu L-a atras în vestita cetate a Ierusalimului, pe care, probabil, o vizita pentru prima oară. Care este însă preţul cu care noi evaluăm prezenţa Domnului şi învăţătura Lui?

Drumurile de odinioară erau, în general, atât de proaste, încât trebuiau reparate şi îndreptate de fiecare dată când escorta unei înalte personalităţi avea să treacă pe acolo. Privită din punct de vedere moral, aceasta este lucrarea lui Ioan Botezătorul. Însărcinat să pregătească venirea lui Mesia, el i-a avertizat pe iudei că numai calitatea de fii ai lui Avraam nu era suficientă pentru a-i pune la adăpost de mânie. Ceea ce Dumnezeu cerea de la ei era pocăinţa însoţită de roade adevărate. Pocăinţa, sau mânie? Această alegere pe care trebuia să o facă atunci Israel este astăzi în dreptul oricăruia dintre noi.Persoane din clase sociale diferite i se adresează lui Ioan rând pe rând şi el are pentru fiecare de spus câte ceva din partea lui Dumnezeu. Astfel, Cuvântul dă răspuns fiecăruia, potrivit stării şi împrejurării în care se află.În urmă se prezintă oamenii de război. Aceştia se aşteptau probabil să fie înrolaţi sub steagul lui Mesia, într-o armată care să scuture jugul roman. Răspunsul lui Ioan pare să-i fi surprins (v. 14). Să nu ne gândim că Domnul are nevoie de noi pentru a împlini acţiunile Sale de răsunet. Ceea ce El aşteaptă de la noi este o mărturie cinstită, blândeţe şi mulţumirea cu situaţia în care ne aflăm (1 Corinteni 7.24).

Ioan îndemna poporul şi predica Evanghelia (v. 18). Mesager credincios, el a vorbit despre Hristos şi despre puterea Sa, după care este pus deoparte; misiunea sa a fost împlinită. Ce frumos exemplu este el pentru noi, cei care dorim să slujim Domnului! Nu este în puterea noastră să convertim pe nimeni, orice-ar fi, însă viaţa şi cuvintele noastre trebuie să-i pregătească pe cei care ne cunosc, astfel încât să-L primească pe Domnul Isus. Pentru aceasta nu este suficient să chemăm la pocăinţă; trebuie să-L prezentăm pe Mântuitorul. Deci apare Isus. Prin har, El Se alătură celor din poporul Său încă de la primii lor paşi pe calea cea bună. Este botezat, Se roagă (fapt menţionat numai de Luca) şi, ca răspuns divin, Duhul Sfânt coboară peste El; în acelaşi timp, vocea Tatălui I se adresează Lui personal: „Tu eşti Fiul Meu Preaiubit: în Tine Îmi găsesc plăcerea Mea!“ (în Matei 3.17, cuvântul fusese spus pentru cei din jur). Fie ca şi noi să ne putem găsi în El toată plăcerea noastră!Genealogia Domnului Isus în Evanghelia după Luca merge înapoi până la Adam şi până la Dumnezeu, atestând calitatea Lui de Fiu al Omului în acelaşi timp cu cea de Fiu al lui Dumnezeu. Matei 1.1-17 stabilea titlul Lui de Fiu al lui David şi al lui Avraam, moştenitor al promisiunilor divine făcute lui Israel.

Domnul a fost ispitit în pustiu, locul unde Israel îşi înmulţise cârtirile şi poftele (Psalmul 106.14). Cel dintâi atac al vrăjmaşului este pentru Isus ocazia de a aminti acest adevăr fundamental: că omul are un suflet care cere să fie hrănit şi că singura hrană pentru omul lăuntric este Cuvântul lui Dumnezeu.Apoi, acestui Om perfect dependent, Satan Îi oferă toate împărăţiile lumii şi gloria lor. Câţi nu şi-au vândut sufletul pentru infinit mai puţin! Lumea face parte, într-adevăr, din moştenirea destinată Domnului Isus. Dar, fie că este vorba de întregul pământ, fie de o simplă bucată de pâine, Hristos nu vrea să le primească decât din mâna Tatălui Său (Psalmul 2.8).Atunci Satan insinuează pentru a doua oară: „Dacă eşti Fiu al lui Dumnezeu ...“ (v. 3 şi 9), ca şi cum lucrul acesta era de probat. O asemenea probă ar fi fost exact punerea la îndoială a ceea ce Tatăl venise să-I proclame în mod solemn (cap. 3.22) sau, cu alte cuvinte, aceasta ar fi însemnat chiar ispitirea lui Dumnezeu.Domnul Isus nu ar fi putut fi un model pentru noi dacă L-ar fi învins pe diavol în timp ce era îmbrăcat în puterea Lui divină. El însă triumfă prin armele puse la dispoziţia omului: o dependenţă totală de Dumnezeu, o ascultare deplină faţă de Cuvânt şi o încredere nezdruncinată în promisiunile Lui.

Vedem lucrarea Domnului debutând la Nazaret, locul unde fusese crescut. Mărturia noastră începe în căminul nostru, între cunoscuţii noştri. Probabil că vom avea mai mult curaj pentru a-i evangheliza pe păgâni decât avem pentru a lua o poziţie înaintea celor care ne cunosc.În sinagogă, Învăţătorul divin citeşte pasajul din Isaia care Îl recomandă ca Mesagerul harului. El proclamă captivilor deschiderea închisorilor (Isaia 61.1 şi 42.7). Dacă celor din închisori li s-ar vesti amnistierea şi punerea în libertate, cum ne-am putea oare imagina ca unii să mai prefere captivitatea; ca alţii să îndrăznească să se bizuie mai degrabă pe nevinovăţia lor, aşteptând cumva să fie eliberaţi pe cale legală; ca mulţi, din contră, să spună: «aceasta nu-i pentru mine, sunt prea vinovat» şi, în sfârşit, ca mulţi să refuze să creadă vestea graţierii? Sunt atitudini nebuneşti, foarte nesigure ... şi totuşi frecvente la cei care refuză mântuirea. Dar unii dintre cei prinşi de Satan au primit cu bucurie oferta eliberării. Voi cu care dintre aceşti prizonieri vă asemănaţi? Tristul sfârşit al acestui episod ne prezintă în ce fel au răspuns acelor „veşti bune“ locuitorii Nazaretului – exponenţi ai întregului popor.

Dat afară din Nazaret, Domnul Isus Îşi continuă slujba la Capernaum. El dă învăţături şi vindecă cu o autoritate care n-ar fi trebuit să-i uimească atât de mult pe oameni (v. 32,36), dacă ar fi vrut să recunoască în El pe Fiul lui Dumnezeu. În schimb, demonii nu se înşală în această privinţă. Iacov 2.19 ne declară că ei „cred şi tremură“. Şi, în timp ce Domnul Se afla pe pământ, activitatea lor se intensifica pentru a I se împotrivi. El întâlnea aceste duhuri necurate până şi în sinagogă, dar nu le permitea să mărturisească despre El.Versetele 38 şi 39 ne istorisesc despre vindecarea soacrei lui Simon. Isus Se apleacă cu tandreţe asupra bolnavei, pentru că nu de departe Se ocupă El de suferinţele noastre. Şi cum a folosit această femeie sănătatea pe care tocmai a recăpătat-o? Într-un mod foarte grăitor pentru toţi: „îndată ... ea le slujea“.Deşi străin de această lume, Domnul Isus nu era străin de durerile şi de necazurile ei. Nici chiar seara nu Şi-a întrerupt lucrarea neobosită, iar dimineaţa a fost iarăşi gata să-Şi reia activitatea, pentru că petrecuse câteva momente deoparte, singur cu Dumnezeu. Iar această dependenţă – lucrarea – nu se lasă oprită de mulţimile care caută să-L reţină.

Iată binecunoscuta istorisire a pescuirii minunate ... şi a unui eveniment încă mai minunat: convertirea lui Simon. Ce făcea acesta în timp ce Învăţătorul divin vorbea mulţimilor de lângă El? Spăla năvoadele murdărite în urma lucrului fără rezultat din timpul nopţii precedente. Isus îl va obliga să-L asculte, cerându-I să iasă pe lac, pentru ca El să Se poată adresa din barcă poporului strâns pe mal ... şi în acelaşi timp omului de lângă El. Apoi Domnul le va vorbi într-un alt fel lui Simon şi tovarăşilor lui. Umplându-le năvoadele, El Se va înfăţişa astfel ca Stăpânul universului care porunceşte peştilor mării, potrivit Psalmului 8.6,8, şi care poate totul acolo unde omul nu poate nimic. Cuprins de teamă, convins de păcat în prezenţa Domnului, Simon se aruncă în genunchi, strigând: „Pleacă de la mine...“ (v. 8). Dar oare pentru a pleca de la el l-a căutat Domnul cel plin de dragoste pe păcătos?Luca este singurul care ne relatează această întâlnire hotărâtoare a Domnului cu ucenicul Său, Petru. Cartea Fapte ne va arăta cum Petru, devenit pescar de oameni, va fi mijlocul unei pescuiri minunate, de aproximativ trei mii de suflete (Fapte 2.41).

Un biet lepros vine la Isus, Căruia îi recunoaşte puterea. El este vindecat prin voia dragostei Sale.În versetul 16 ne este dezvăluit încă o dată secretul acestui Om desăvârşit: viaţa Lui de rugăciune. Perfecţiunea omului constă în a fi total dependent de Dumnezeu, iar această dependenţă îşi găseşte expresia în rugăciune. De aceea, Luca ni-L arată de multe ori pe Modelul nostru incomparabil în această atitudine binecuvântată (cap. 3.21; 5.16; 6.12; 9.18,29; 11.1; 22.32,44).Vedem apoi eforturile considerabile depuse de câţiva oameni pentru a pune un sărman paralitic în contact cu Isus. Fie ca acest zel şi această perseverenţă a credinţei să ne servească drept încurajare! Şi noi îi putem aduce înaintea Domnului (în rugăciune) pe cei a căror convertire ne stă pe inimă şi să-i invităm să ne însoţească acolo unde El a promis prezenţa

Sa.În capitolele 4 şi 5, păcatul ne este prezentat sub diferite aspecte: ca putere a lui Satan, în cei posedaţi de demoni (cap. 4.33,41); sub forma mizeriei, în cel lepros; ca o stare de moarte faţă de Dumnezeu, în cazul paraliticului. Isus a venit să răspundă acestor trei caractere: El este Cel care eliberează, care curăţă şi care-l readuce pe om în deplinătatea facultăţilor sale, pentru Dumnezeu.

Levi (numit şi Matei: Matei 9.9) era la slujba sa atunci când vocea lui Isus îl cheamă. Pe dată el părăseşte totul, se scoală şi Îl urmează. Apoi Îl primeşte la el pe Domnul, împreună cu vechii lui colegi, cărora vrea să le ofere o ocazie de a-L întâlni pe Mesia. (Fie ca şi invitaţiile noastre să aibă acelaşi motiv!) Aceşti vameşi (perceptori de taxe) erau urâţi de ceilalţi iudei, pentru că ei se îmbogăţeau pe seama lor, profitând de stăpânirea romană. De aici şi indignarea cărturarilor şi a fariseilor, când L-au văzut pe Isus împreună cu ucenicii Lui în tovărăşia unor asemenea renegaţi... Ce mulţi oameni sunt mai curând dornici să-i evite pe păcătoşi, decât să evite păcatul! Ca răspuns la cârtirile lor, Isus Se face cunoscut ca marele medic al sufletelor. Aşa cum doctorul nu se duce la cei sănătoşi (sau care se cred aşa), tot astfel nici Domnul nu Se ocupă decât de cei care îşi recunosc vinovăţia.Apoi cărturarii şi fariseii ridică problema postului. Isus le răspunde că această marcă a întristării nu se potriveşte cât timp El, Mirele, Se află în mijlocul lor. Iar robia faţă de lege şi porunci nu se potriveşte cu libertatea şi bucuria pe care le aduce harul (v. 36,37).

Domnul Isus venise pentru a introduce o nouă ordine, însă Israel considera ca fiind mai bun vechiul regim al legii (comp. cu cap. 5.39). Acesta este omul; el preferă poruncile, pentru că, împlinindu-le într-o cât de mică măsură, se poate mândri cu ele, în timp ce harul îl umileşte, făcându-l să se considere pierdut. Pentru acest motiv, iudeii ţineau foarte mult la sabat; Domnul însă le dă fariseilor două lecţii în legătură cu acest subiect: una din Scripturi şi din istoria lui Israel (v. 3,4), iar cealaltă din propriul Său exemplu de dragoste (v. 9,10). Singurul efect asupra inimilor lor a fost însă să-i facă să urzească planuri pentru a scăpa de El.Apoi Învăţătorul Îşi desemnează apostolii; dar, mai înainte de a o face, El Se roagă o noapte întreagă. Ce importanţă avea această alegere pentru lucrarea care trebuia împlinită apoi! Domnul Isus cunoştea caracterul natural al fiecăruia dintre ucenicii Săi, ce trebuia să dobândească şi ce să lepede fiecare ... îi cunoştea, dar îi iubea, aşa cum vă cunoaşte şi vă iubeşte şi pe voi (Ioan 10.14,27).În plus, Cel care ştia toate lucrurile a trebuit să-l ia cu Sine pe trădătorul Iuda. Dar acolo din nou triumfă supunerea Lui deplină: Isus venise să împlinească Scripturile.

De câte ori nu ne simţim sufocaţi de aceste învăţături ale Stăpânului... Să le lăsăm să ne pătrundă în inimi şi în special să le trăim! Cea mai mare parte a acestor cuvinte se regăsesc în Matei 5–7; aici însă ele sunt mai personale – nu se spune: „ferice de aceia...“, ci „ferice de voi...“.Versetul 31 constituie un rezumat al îndemnurilor adresate „vouă, care ascultaţi“ (v. 27): „Cum voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi lor la fel“ (v. 31). Să ne purtăm bine cu semenii noştri, dacă vrem să dăm ascultare acestui cuvânt!Toate aceste trăsături de caracter sunt străine de firea noastră orgolioasă, egoistă şi nerăbdătoare. Domnul subliniază că ele sunt ale lui Dumnezeu Însuşi şi că prin ele vom fi recunoscuţi că suntem copiii Tatălui ceresc ... pe pământ (v. 35b, 36). În cer, într-adevăr, nu vom mai avea ocazia de a le manifesta, pentru că acolo nu vor mai fi nici vrăjmaşi de iubit, nici nedreptăţi de îndurat, nici necăjiţi de mângâiat. Avem responsabilitatea şi privilegiul ca aici, pe pământ, să semănăm cu Isus, să reflectăm blândeţea, dragostea, smerenia şi răbdarea acestui Model desăvârşit care, când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri, iar când era chinuit, nu ameninţa (1 Petru 2.21,23).

Dacă un mic corp străin se depune pe lentila unui microscop, atunci prin el nu se mai poate vedea nimic. La noi însă, în mod ciudat, se petrece un fenomen invers: cu cât este mai mare „bârna“ pe care o avem în ochi, cu atât vedem mai bine „paiul“ din ochiul fratelui nostru.În versetul 46, Domnul Isus ne pune o întrebare la care trebuie să reflectăm: „Pentru ce Mă chemaţi: Doamne, Doamne!, şi nu faceţi ce spun?“. Nu suntem adesea prea uşuratici şi prea inconsecvenţi când pronunţăm Numele Domnului Isus în rugăciunile noastre? Nu avem dreptul să-L numim astfel, dacă nu suntem dispuşi să facem voia Lui în toate privinţele (1 Ioan 2.4). Mulţi copii din părinţi creştini L-au primit, prin har, pe Isus Hristos ca Mântuitor al lor; dar, dacă nu-L recunosc şi în autoritatea Lui ca Domn, putem oare spune despre aceştia că s-au întors cu adevărat la El? Adevăratul creştinism constă în a nu mai trăi pentru noi înşine, ci pentru Acela care a murit pentru noi, în a-I sluji şi în a-L aştepta (1 Tesaloniceni 1.9,10; 2 Corinteni 5.15).A zidi speranţele „pe pământ“ înseamnă a merge spre o mare ruină (v. 49). Cât despre noi, să mergem cu hotărâre la Isus, să-I ascultăm cuvintele şi să le punem în practică (v. 47)!

Ce nobile sentimente întâlnim la centurionul din Capernaum: afecţiune puternică pentru un simplu rob; bunăvoinţă faţă de Israel; smerenie („nu sunt vrednic...“, declară el; comp. cu v. 4); simţul datoriei şi supunere faţă de autorităţi, căpătate în viaţa militară (v. 8)! Dar nu aceste calităţi morale au fost cele pe care le-a admirat Domnul, ci credinţa acestui străin. Isus i-o citează ca exemplu. Credinţa există numai prin obiectul pe care ea îl acceptă: aici, atotputernicia Domnului. Cu cât obiectul va fi recunoscut în grandoarea sa, cu atât mai măreaţă va fi credinţa. Fie ca Hristos să fie mare pentru inima noastră!Apropiindu-Se de Nain, Domnul şi mulţimea care-L însoţea întâlnesc un alt cortegiu; este unul de înmormântare, ca cele pe care le putem vedea pe străzi (Eclesiastul 12.5b: amintire tragică a faptului că moartea este plata păcatului). Acesta însă este unul deosebit de trist, pentru că era vorba de unicul fiu al unei văduve. Mişcat de milă, Isus mai întâi o mângâie pe sărmana mamă, apoi atinge sicriul (aşa cum îl atinsese pe lepros în cap. 5.13, fără a deveni necurat; comp. cu Numeri 19.11). Şi iată că mortul se scoală şi începe să vorbească!Să nu uităm că mărturia verbală este o dovadă necesară a vieţii care este în noi (Romani 10.9).

Din temniţa în care îl închisese Irod (cap. 3.20), Ioan Botezătorul trimite la Isus doi dintre ucenicii săi, ca să se intereseze cu privire la El. Din întrebarea pusă de Ioan se vedeau lămurit îndoiala şi descurajarea lui. El vestise împărăţia şi iată că obţine închisoarea. Era, într-adevăr, cu putinţă ca Isus să fie „Cel care vine“?Multe persoane, văzând starea actuală a Bisericii, persecuţiile la care sunt supuşi cei credincioşi în multe ţări şi indiferenţa lumii faţă de evanghelie, ajung să se îndoiască de puterea Domnului şi de împărăţia Lui. Dar împărăţia nu va veni înainte de răpirea Bisericii şi de împlinirea evenimentelor profetice.Lucrările lui Isus! – acestea sunt conţinutul răspunsului la întrebarea celor doi trimişi.Ioan dăduse mărturie despre Domnul. Acum este rândul Domnului ca, înaintea aceleiaşi mulţimi, să dea mărturie despre Ioan. Şi El arată cu tristeţe cum a întâmpinat „această generaţie“ privilegiată (v. 31) slujba precursorului Său şi slujba Sa. Nici chemările lui Ioan la pocăinţă, nici veştile bune aduse de Mântuitorul, care ar fi trebuit să producă bucurie şi laudă, nu au găsit ecou în masa poporului, nici la conducătorii acestora.

Deşi mult diferită de cea a lui Levi (cap. 5.29), şi Simon fariseul Îl invită pe Domnul la masă. Se gândea probabil că va fi onorat prin aceasta, dar Isus îi va da o lecţie a umilinţei. Iată că în casă este introdusă o femeie cunoscută prin viaţa ei destrăbălată. Ea răspândeşte pe picioarele lui Isus, împreună cu omagiul parfumului ei, multe lacrimi de pocăinţă. Tocmai această păcătoasă, şi nu Simon fariseul, este cea care împrospătează şi revigorează inima Mântuitorului, pentru că ea conştientizează marea datorie pe care o are faţă de Dumnezeu şi se înfăţişează înaintea lui Isus cu singura atitudine cuvenită: cea a unei inimi zdrobite şi smerite (Psalmul 51.17). Înainte de a-i spune acestei femei cuvântul de har pe care ea îl aştepta, Domnul are să-i spună ceva lui Simon, căruia i-a citit gândurile tainice. De câte ori nu am putea auzi numele nostru în locul celui al lui Simon! „Am să-ţi spun ceva“ şi ţie, – Se adresează Mântuitorul unuia dintre noi – care poate te compari cu unii care n-au ca tine o educaţie creştină: să ştii că ceea ce contează în ochii Mei este dragostea pentru Mine şi dovezile ei!Să învăţăm să

estimăm mai bine cât de multe ne-au fost iertate, pentru a-L iubi şi noi mai înfocat pe Mântuitorul nostru!

Împreună cu ucenicii, câteva femei devotate Îl urmau pe Domnul şi „Îi slujeau din bunurile lor“ (v. 3). Ceea ce ele au făcut ele pentru Isus este menţionat după ce mai întâi se spune ceea ce El a făcut pentru ele (v. 2).În versetele 4-15 este prezentată parabola semănătorului şi semnificaţia ei. Trei lucruri fac pământul să fie neroditor: păsările, imagine a diavolului (v. 12), stânca, imagine a inimii tari, de nepătruns la toate acţiunile profunde şi durabile, şi, de asemenea, spinii, care ne vorbesc despre lume, cu preocupările, bogăţiile şi plăcerile ei (v. 14). În acelaşi timp, cel mai bun pământ trebuie mai întâi lucrat. Operaţie dureroasă! solul trebuie sfărâmat, brazdele întoarse, pentru ca sămânţa să poată pătrunde şi răsări. Aşa lucrează Dumnezeu (deseori prin încercări) în conştiinţele celor care urmează să primească Cuvântul.Însă această lucrare nu se execută pe primele trei terenuri. Este inutil să ari un drum circulat încontinuu şi este imposibil să ari pe o stâncă; în ce priveşte spinii, aceştia trebuie mai întâi scoşi, iar lumea are adesea rădăcini adânc înfipte în inimă. Să audă Cuvântul este o caracteristică a tuturor „terenurilor“, dar să-l primească şi să rodească cu răbdare este numai a pământului bun (v. 15).

Nimănui, după ce a aprins o lampă, nu i-ar veni ideea s-o ascundă într-un vas sau sub pat. Fiind „copii ai luminii“, rostul nostru aici pe pământ este să facem să strălucească, în întunericul acestei lumi, virtuţile Aceluia care este lumină (v. 16; Matei 5.14; 1 Petru 2.9).Cu ocazia venirii mamei şi a fraţilor Săi, Domnul a vorbit încă o dată despre „cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlinesc“ (v. 21; cap. 6.47): numai aceştia pot să ceară ceva în contul relaţiei cu El.Aţipirea Domnului Isus în corabie ni-L înfăţişează ca un Om ostenit după o zi de muncă. Dar, peste numai câteva clipe, El porunceşte vântului şi valurilor, făcându-Se cunoscut ca Dumnezeul suveran. Cuprinşi de teamă, ucenicii au strigat: „Cine este acesta …?“ (v. 25). De multe ori am auzit şi noi această întrebare (cap. 5.21; 7.49). Odinioară, Agur întrebase: „Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a legat apele într-o manta?…“ (Proverbe 30.4). Cel care porunceşte „chiar şi vânturilor şi apei“ şi care Îşi descoperă puterea înaintea ucenicilor lipsiţi de credinţă este Fiul lui Dumnezeu, Creatorul. Astăzi El are aceeaşi putere. În ce fel o vede însă credinţa noastră?

Puterea divină, pe care Domnul Isus tocmai Şi-o manifestase potolind furtuna, se află acum faţă-n faţă cu o putere înfiorător de violentă, cea a lui Satan. O oştire de demoni pusese complet stăpânire pe voinţa unui nefericit gadarinean. Oamenii au încercat zadarnic să-l lege cu lanţuri şi cu fiare, imagine a inutilelor eforturi ale societăţii de a înfrâna patimile. Locuind în morminte, acel posedat de demoni era deja, din punct de vedere moral, mort. Era gol; cu alte cuvinte, era incapabil, ca şi Adam, să-şi ascundă de Dumnezeu starea sa. Ce tablou al decăderii morale a creaturii! Dar şi ce schimbare, atunci când Domnul aduce eliberarea (citiţi Efeseni 2.1-6)! Oamenii din cetate nu pot decât să constate. Ei îl găsesc pe acest om „şezând la picioarele lui Isus, îmbrăcat şi întreg la minte“. Răscumpăratul găseşte în sfârşit pace şi odihnă alături de Mântuitorul lui; Dumnezeu îl îmbracă în neprihănire şi îi dă înţelepciune ca să-L cunoască.Dar – ce lucru trist! – prezenţa lui Dumnezeu nelinişteşte şi deranjează în primul rând lumea dominată de diavol.Demonizatul vindecat doreşte să-L urmeze pe Isus (comp. cu Filipeni 1.23). Domnul însă îi desemnează un alt câmp de lucru: propria lui casă şi cetate, unde trebuie să istorisească tot ce a făcut Isus pentru el (Psalmul 66.16).

Iair, un fruntaş al sinagogii, a cărui unică fiică era pe moarte, Îl roagă pe Isus să vină la el acasă. El nu are atâta credinţă ca sutaşul din capitolul 7, care ştia că şi numai un cuvânt al Domnului era suficient pentru a-l vindeca pe robul lui, chiar de la distanţă. În timp ce Se află pe drum, Isus este atins clandestin de această femeie care până atunci consultase în zadar un mare număr de doctori. Odată cu vindecarea însă, Domnul vrea să-i dea siguranţa păcii: de aceea şi obligaţia de a se face cunoscută.Continuându-Şi drumul împreună cu tatăl neliniştit, Isus are „limba unui învăţat“, susţinându-l cu un cuvânt (v. 50; comp. cu cap. 7.13 şi cu Isaia 50.4). Atunci are loc un lucru extraordinar: la chemarea „Domnului vieţii“ (Fapte 3.15), fetiţa se ridică imediat. Isus însă ştie că ea are acum nevoie de hrană şi, cu o atenţie plină de tandreţe, Se îngrijeşte ca aceasta să-i fie asigurată.Prin aceste două împrejurări, vedem cum dragostea Domnului se manifestă şi după izbăvire: faţă de femeie, pentru a o aduce într-o relaţie personală cu El şi a o face să dea o mărturie publică, şi faţă de fetiţă, pentru a o hrăni şi a o întări.

Domnul Îşi trimite apostolii. Puterea şi autoritatea pe care El li le dă sunt singurele lucruri de care au nevoie pentru drum (v. 3). La întoarcere, cei doisprezece se grăbesc să istorisească tot ce au făcut (v. 10; comp. cu Fapte 14.27, unde şi Pavel şi Barnaba au istorisit „tot ce făcuse Dumnezeu cu ei“; vezi şi Fapte 21.19 şi 1 Corinteni 15.10). Atunci Isus îi ia cu El deoparte; mulţimilor însă nu le trebuie mult timp să-i găsească, astfel că, fără nerăbdare şi fără să dea vreun semn de oboseală, El Îşi reia slujba. Primeşte mulţimile, le vorbeşte şi le vindecă. Cât despre ucenici, ei ar fi dorit să-i îndepărteze pe toţi acei oameni, poate nu vizând interesul mulţimilor, aşa cum pretindeau (v. 12), cât mai degrabă pentru a se îngriji de propria lor odihnă. Dar Învăţătorul, în timp ce Se ocupă de aceste mulţimi, le dă o lecţie şi alor Săi. Când a fost constatată insuficienţa resurselor lor pentru a hrăni această mulţime, Isus le asigură totul prin propria Lui putere. El ar fi putut să treacă peste cele cinci pâini şi peste cei doi peşti, dar, în harul Lui, El ia puţinul pe care noi I-l punem la dispoziţie şi ştie să facă din acesta un mare belşug. Puterea Lui se arată întotdeauna în slăbiciunile slujitorilor Săi (2 Corinteni 12.9).

Mulţimile Îl considerau pe Isus ca un profet, nu ca Hristosul, Fiul lui Dumnezeu (v. 19). De aceea, Domnul le vorbeşte despre drumul Său de respingere şi de suferinţă, pe care îi invită şi pe ai Săi să-l urmeze. Acest drum cere nu numai renunţarea la unul sau la altul dintre lucruri, ci şi lepădarea de eul nostru, de toată voinţa proprie. Faţă de lume şi poftele ei, creştinii sunt morţi (Galateni 6.14), dar ei sunt vii pentru Dumnezeu şi pentru cer. Din contră, cei care vor să-şi trăiască viaţa pe pământ au în faţa lor moartea eternă. Miza acestei alegeri capitale este sufletul nostru, care este mai de preţ decât întreaga lume.În timp ce le deschide acest dificil drum al crucii, Domnul, pentru a-i încuraja pe ai Săi, doreşte să le arate şi unde se sfârşeşte: în glorie, împreună cu El. Şi care este măreţul subiect care-i va întreţine acolo sus? Moartea Domnului Isus! El vorbeşte despre aceasta cu Moise şi cu Ilie, atunci când nu poate să o facă cu ucenicii Săi (v. 22; Matei 16.21,22). Dar, oricât de mari ar fi aceşti martori ai Vechiului Testament, ei trebuie să se şteargă în faţa gloriei Fiului Preaiubit. Legea şi profeţii iau sfârşit şi, de acum înainte, Dumnezeu vorbeşte în Fiul. Să-L ascultăm! (v. 35; Evrei 1.2).

După scena gloriei căreia El i-a fost centrul, Isus trebuie acum să facă faţă unei scene cutremurătoare, în care Satan pusese stăpânire pe un tânăr, iar tatăl băiatului era disperat. Eliberarea pe care o aduce preamăreşte măreţia lui Dumnezeu (v. 43).Câte inconsecvenţe vedem apoi la ucenici: Urmându- L pe Acela a Cărui smerenie de bunăvoie L-a condus la cruce, ei erau în acelaşi timp preocupaţi să ştie care va fi cel mai mare între ei (v. 46)! Ei înşişi scoseseră demoni în numele Domnului, chiar dacă nu reuşiseră întotdeauna aceasta (v. 40), însă îl opresc pe un altul să o facă (v. 49; comp. cu Numeri 11.26-29)! De asemenea, în timp ce Învăţătorul lor era pe cale să împlinească lucrarea pentru mântuirea oamenilor … şi a lor, Iacov şi Ioan ar fi vrut să se coboare focul judecăţii peste samaritenii care nu L-au primit! Egoism, gelozie, încăpăţânare, ranchiună, dorinţă de răzbunare: recunoaştem tristul duh care – ce dureros! – însufleţeşte adesea sărmanele noastre inimi firești (v. 55).Isus întreprinde acum, condus de o sfântă motivaţie, cea din urmă călătorie a Sa spre Ierusalim. Cunoscând pe deplin ce Îl aşteaptă acolo, El Îşi îndreaptă faţa hotărât (v. 51). Căpetenia mântuirii noastre nu Se va abate de la ţinta pe care Şi-a propus-o în dragostea Lui.

Este uşor de afirmat: „Te voi urma oriunde vei merge, Doamne“ (v. 57), însă Isus nu ascunde ce presupune a-L urma (vezi v. 23). Cele mai mari obstacole nu sunt pe cale, ci în inima noastră, iar pentru a ni le descoperi, Domnul examinează pe rând cele mai tainice unghere ale inimii. Plăcerea pentru confort (v. 58), anumite convenienţe, anumite afecţiuni sau obiceiuri (v. 59,61) trec uşor înaintea ascultării pe care I-o datorăm lui Hristos şi ne conduc apoi, în mod inevitabil, la regrete, la priviri înapoi şi poate, în final, chiar la o umilitoare renunţare.În capitolul 10, Isus pune deoparte şaptezeci de lucrători cărora El Însuşi le dă avânt în secerişul Său. Le dă instrucţiuni şi îi trimite „ca pe nişte miei în mijlocul lupilor“ (v. 3), ei fiind chemaţi să manifeste blândeţea şi smerenia Celui care era Mielul în mijlocul aceloraşi lupi.Astăzi, ca şi atunci, sunt puţini lucrători. Să strigăm de aceea în rugăciune către Domnul marelui seceriş (2 Tesaloniceni 3.1)! El Se va îngriji să aleagă, să pregătească şi să trimită noi slujitori; totuşi, pentru a putea cere aceasta cu râvnă şi cu dreptate, trebuie să fii gata să accepţi a fi trimis tu însuţi.

Isus Se adresează cu solemnitate cetăţilor în care dăduse învăţătură şi făcuse aşa de multe minuni, accentuând marea responsabilitate a locuitorilor lor. Ce ar putea spune El astăzi despre atât de mulţi tineri crescuţi în familii creştine, care sunt atât de privilegiaţi, dar care sunt şi mult mai responsabili decât ceilalţi?Cei şaptezeci se întorc toţi cu bucurie, iar faptul că au izgonit demonii L-a dus pe Domnul cu gândul la clipa când însuşi Satan va fi izgonit din cer şi aruncat pe pământ (Apocalipsa 12.7). Isus însă îi invită pe ucenici să se bucure pentru un alt motiv, anume că cerul, curăţit de prezenţa lui Satan, va deveni locuinţa lor. De acum, numele lor sunt scrise acolo. La rândul Său, Domnul Se bucură şi Se minunează nu de puterea exercitată, ci de planurile Dumnezeului dragostei. I-a făcut plăcere Tatălui să Se facă cunoscut prin Fiul. Şi, spre deosebire de ceea ce noi le spunem de obicei copiilor: «când vei fi mare, vei înţelege aceasta sau aceea», o asemenea descoperire a fost făcută tocmai pruncilor şi acelora care se aseamănă lor prin smerenie şi prin simplitatea credinţei. Îndeplinim noi aceste condiţii?

Întrebat de un învăţător al legii, Isus Se adresează conştiinţei interlocutorului Său. Acesta, pentru a se eschiva, vrea să restrângă sfera definită prin cuvântul „aproape“. Domnul îl învaţă că acest „aproape“ este în primul rând El, Isus (v. 36,37) şi că, prin exemplul Lui, un răscumpărat devine aproapele tuturor oamenilor. În nenorocitul dezbrăcat şi lăsat aproape mort îl recunoaştem pe păcătosul pierdut şi neputincios; în preot şi levit recunoaştem deşertăciunea religiei; iar în samariteanul milostiv Îl recunoaştem pe Mântuitorul care S-a aplecat asupra nenorocirii noastre şi care ne-a salvat de la o soartă tragică şi disperată. Hanul ne face să ne gândim la Adunare, unde cel salvat va primi îngrijirile cuvenite, iar hangiul este Duhul Sfânt care asigură aceste îngrijiri prin Cuvânt şi rugăciune (cei doi lei), subiectul versetelor 38-42 şi al capitolului 11.1-13. Prin urmare, Domnul nu i-a mai spus: „Fă aceasta (legea) şi vei trăi“ (v. 28), ci: „du-te şi fă şi tu la fel“ (v. 37).Scena următoare se desfăşoară într-o casă prietenă. Isus este acolo primit, slujit, ascultat şi iubit. Pentru că slujirea Martei îi absorbise cu totul gândurile, ea va trebui mustrată pentru aceasta; însă inima Mariei deschisă pentru Cuvântul Lui va bucura inima Domnului (1 Samuel 15.22).

Ucenicii sunt copleşiţi de locul pe care-l ocupă rugăciunea în viaţa Stăpânului lor. Să facem şi noi ce au făcut ei: să-I cerem Domnului să ne înveţe să ne rugăm. Rugăciunea este oare recitarea unor fraze învăţate pe dinafară? Parabola cu cei doi prieteni ne învaţă, din contră, că trebuie să ne exprimăm fiecare cerere într-un mod clar şi precis: „Prietene, împrumută-mi trei pâini ...“ (v. 5). Poate fi vorba de o nevoie spirituală care deodată se face simţită, izbind la uşa inimii noastre (v. 6)? Să nu ne grăbim să o respingem; dimpotrivă, să o tratăm ca pe un prieten venit de pe drum (v. 6). Chiar n-avem nimic să-i oferim? Atunci să ne îndreptăm spre Prietenul divin, fără teamă că-L vom deranja. În dragostea Lui, Dumnezeu găseşte plăcere să le răspundă copiilor Săi şi nu-i înşală niciodată. Dimpotrivă, dacă în neştiinţa şi în lipsa noastră de înţelepciune I-am cerut „o piatră“, El a ştiut să schimbe cererea noastră şi să ne dea „daruri bune“.Până să-L fi întâlnit pe Domnul Isus, omul este pentru Dumnezeu tot atât de mut ca demonizatul din versetul 14. Salvat prin Hristos, primind, la convertirea sa, darul Duhul Sfânt (comp. cu v. 13), el poate apoi să-şi înalţe glasul în laudă şi în rugăciune. Să fructificăm şi noi într-un mod tot mai îmbelşugat acest privilegiu!

Numai puterea Domnului Isus, a Celui care l-a învins pe „omul cel tare“, ne poate izbăvi de răul care se află în noi; altfel, o patimă izgonită va fi inevitabil înlocuită de o alta. Inima noastră se aseamănă cu casa din versetul 25. Este inutil să fie măturată şi împodobită, dacă în ea nu locuieşte şi nu stăpâneşte o nouă gazdă, Isus.Binecuvântarea – repetă Domnul – nu depinde nici de relaţiile de familie (v. 27,28, comp. cu capitolul 8.21), nici de privilegiile unei generaţii. Ea este făgăduită celor care ascultă şi păzesc Cuvântul lui Dumnezeu.În versetul 33 este reluată învăţătura din capitolul 8.16. Baniţa, ca măsură de capacitate, este un simbol al comerţului şi al afacerilor, iar patul este un simbol al somnului şi al lenei. Deşi sunt opuse una alteia, ambele (şi afacerile şi lenea) pot sufoca flacăra palidă a mărturiei noastre. În Matei 5.15, lumina trebuia să lumineze „tuturor celor din casă“, pe când aici ea este aprinsă „pentru ca cei care intră – vizitatorii – să vadă lumina“.Ochiul rău (v. 34) este cel prin care pătrund în noi întunecimile păcatului. Atenţie la direcţia pe care o iau uneori privirile noastre (Iov 31.1), când se îndreaptă spre o literatură care ne poate întina inimile şi care ne poate tulbura gândurile (2 Corinteni 7.1)!

Pentru a doua oară, Isus Se află invitat la masa unui fariseu (comp. cu cap. 7.36). Şi aici gazda îşi permite să critice ceva cu privire la El. Atunci Cel care cunoaşte inimile denunţă cu vehemenţă răutatea şi ipocrizia clasei responsabile din popor. Luând o înfăţişare pioasă înaintea oamenilor, fariseii şi învăţătorii legii ascund înăuntrul lor corupţie şi moarte, ca un mormânt peste care păşeşti fără să vezi ce este în el.Cine ar fi îndrăznit vreodată să vorbească atât de aspru unuia care l-a invitat la el? Dar, după mărturia fariseilor înşişi, Isus era adevărat şi nu-I păsa de nimeni şi nu privea la înfăţişarea oamenilor (Matei 22.16). Ce exemplu pentru noi, cei care ştim atât de bine, prin cuvinte plăcute (dar adesea atât de puţin sincere), să ne menajăm reputaţia! Sub pretextul amabilităţii îşi fac simţite prezenţa, de fapt, această falsitate şi acest formalism pe care Isus le condamna la farisei.Neputând să-L contrazică pe Domnul, vrăjmaşii caută să-I găsească vreo vină. Câteva expresii din Psalmul 119 ne fac cunoscute rugăciunile Lui atunci când suferea în faţa unei astfel de împotriviri (v. 98,110,150...).

Ipocrizia care-i caracteriza pe farisei putea deveni, sub o altă formă, un pericol şi pentru ucenici. Cei care-L urmează pe Isus pot căuta să ascundă lumii relaţia lor cu El. De aceea, în prezenţa mulţimilor, Domnul îi încurajează pe ai Săi să-L recunoască deschis înaintea oamenilor, fără să se teamă de consecinţe. Ştim, într-adevăr, ce prigoană grozavă îi aştepta pe ucenici şi pe creştinii din primele secole. Cu tandreţe, Domnul îi pregăteşte pe prietenii Săi (v. 4) pentru acele zile grele şi le îndreaptă gândurile spre Tatăl ceresc. Este cu putinţă ca Dumnezeul care Se ocupă de o vrabie de o valoare infimă să nu Se îngrijească de copiii Săi aflaţi în încercare? În plus, ei nu trebuia să se frământe pentru mărturia pe care aveau s-o dea; Duhul Sfânt le dicta cuvintele pe care urma să le spună.Astăzi, în ţările noastre, cei credincioşi nu mai sunt nici persecutaţi, nici omorâţi. Dar, dacă îşi manifestă credinţa, ei au parte de aceeaşi ură şi de acelaşi dispreţ al lumii, întotdeauna greu de suportat. De aceea, aceste îndemnuri şi promisiunile care le însoţesc sunt la fel de actuale şi pentru noi. Să cerem Domnului să ne dea mai mult curaj pentru a vesti Numele Său.

Cineva din mulţime face apel la Domnul pentru o problemă de moştenire, iar El, profitând de această ocazie, dezvăluie care este rădăcina acestor contestaţii: lăcomia. „Pentru că iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele“ (1 Timotei 6.10). Parabola omului bogat ale cărui

grânare au ajuns neîncăpătoare ilustrează această pasiune pentru a strânge. Celor care acumulează şi-şi fac calcule şi proiecte pe termen lung le place să se numească prevăzători, dar ce fac ei denotă tocmai cea mai mare lipsă de prevedere, pentru că ei neglijează şi înşală ceea ce au cel mai de preţ: sufletul. În nebunia lui, bogatul crezuse că-şi poate mulţumi sufletul oferindu-i „multe bunătăţi“ (v. 19). Dar sufletul nepieritor are nevoie de un alt fel de hrană. Da, nebun este numele pe care Dumnezeu îl dă acestui om (comp. cu Ieremia 17.11) şi pe câte morminte nu ar putea fi inscripţionat un astfel de epitaf (Psalmul 52.7)!În antiteză cu aceasta, Domnul Isus îi învaţă pe ai Săi că adevărata prevedere constă în a-ţi pune încrederea în Dumnezeu. Orice stânjeneală cu privire la nevoile noastre de zi cu zi este rezolvată prin afirmaţia: „Tatăl vostru ştie că aveţi nevoie de ele“ (v. 30). Dacă punem pe primul plan împărăţia Lui şi interesele Lui, El Se va îngriji în totalitate de ale noastre.

Bogatul din parabolă strânsese comori pentru el însuşi (v. 21) şi a pierdut totul, inclusiv sufletul. Domnul le dezvăluie acum ucenicilor cum se pot strânge comori fără niciun risc: dând milostenie şi împărţindu-şi bunurile, pentru că, în felul acesta, fac o depunere sigură la banca din cer (v. 33, comp. cu cap. 18.22). Atunci inima se va ataşa de această comoară cerească şi va aştepta cu şi mai mult dor venirea Domnului (citiţi 1 Petru 1.4). Domnul Isus Se va întoarce. Are această speranţă consecinţe practice în viaţa noastră, în sensul că ne desprinde de o lume pe care o vom părăsi, ne curăţă „după cum El este curat“ (1 Ioan 3.3), ne face plini de râvnă în lucrarea pentru alte suflete şi ne umple inima de bucurie? Să ne gândim şi la bucuria scumpului nostru Mântuitor, ale Cărui afecţiuni vor fi la culme. El Însuşi va găsi plăcere să-i primească şi să-i slujească pe aceia care L-au slujit şi care L-au aşteptat pe pământ (v. 37). Atunci „ispravnicul credincios şi înţelept“ îşi va primi răsplata, iar robul care n-a făcut voia stăpânului său, deşi o cunoştea (v. 47; Iacov 4.17), îşi va primi pedeapsa grozavă. „Oricui i s-a dat mult i se va cere mult ...“ (v. 48). Să încercăm să ne facem fiecare socoteala cu privire la tot ce am primit şi să tragem concluzia.

Până la „botezul“ morţii Sale, Isus a avut sufletul strâmtorat, iar pentru ca dragostea Lui să se poată exprima din plin şi să aibă ecou în inima oamenilor, El a trebuit să sufere crucea.Venirea Lui constituie o punere la încercare. În sânul familiilor, altădată unite în fărădelege, El va fi primit de unii şi respins de alţii. Şi câte case nu sunt asemenea celei descrise aici (v. 52,53)!Apoi, cu o dragoste autentică pentru sufletele lor, Domnul Se adresează din nou iudeilor „făţarnici“... (v. 56). Să nu ne mire duritatea pe care o îmbracă uneori cuvintele Sale. Ea este impusă de duritatea inimii omului. Trebuie un ciocan de fier pentru a sfărâma stânca (Ieremia 23.29).Israel atrăsese asupra sa mânia lui Dumnezeu, care devenise „împotrivitorul“ său (v. 58). Dumnezeu era atunci în Hristos, oferind poporului Său împăcarea, dar ei au refuzat s-o primească şi să distingă semnele care prevesteau judecata (v. 56). Şi astăzi Dumnezeu oferă fiecărui om împăcarea, înainte de momentul când El nu va mai putea fi întâlnit decât ca Judecătorul neînduplecat (2 Corinteni 5.19).În capitolul 13.1-5, Isus evocă două evenimente grave, recent petrecute, servindu-Se de ele pentru a-şi îndemna auditoriul la pocăinţă. Să învăţăm şi noi să nu pierdem nicio ocazie de a-i avertiza pe cei din jurul nostru.

Istoria lui Israel relatată prin smochinul neroditor este în acelaşi timp istoria întregii umanităţi. Dumnezeu a tot încercat să scoată ceva bun de la făptura Sa. Dar ce trist este să vedem cum omul carnal, în pofida pretenţiilor lui religioase (frunze frumoase), este incapabil să aducă cel mai mic rod pentru Dumnezeu! El ocupă deci într-un mod inutil pământul şi trebuie să fie judecat!Continuându-Şi slujba de har, Isus vindecă o sărmană femeie infirmă. Ea era gârbovă, aşa cum riscăm să fim şi noi din punct de vedere spiritual atunci când ne îndreptăm privirile spre lucrurile de pe pământ sau când ne încăpăţânăm să purtăm poverile pe care Domnul doreşte să le ducă în locul nostru. El însă „îi ridică pe cei încovoiaţi“ (Psalmul 146.8) şi vrea să ne facă „să umblăm cu capul ridicat“ (Levitic 26.13).Din nou o minune făcută în zi de sabat le serveşte drept pretext adversarilor Săi ipocriţi. Răspunsul Său însă îi umple de ruşine, amintindu-le de îndatoririle dragostei faţă de o soră de-a lor, fiică a lui Avraam.Cele două scurte parabole care urmează descriu marea dezvoltare vizibilă pe care era chemat s-o atingă creştinismul pe pământ. Copacul cel mare al creştinătăţii va avea în final aceeaşi soartă cu cea a smochinului lui Israel (v. 9).

Niciodată nu-L vedem pe Domnul satisfăcând curiozitatea. Când a fost întrebat dacă sunt puţini la număr cei aleşi, El foloseşte prilejul pentru a Se adresa conştiinţei, spunând ca pentru fiecare: Nu purtaţi grijă de alţii; faceţi în aşa fel încât voi înşivă să faceţi parte din acel număr. Cu siguranţă, poarta este strâmtă, dar împărăţia este atât de mare, încât îi primeşte pe toţi cei care acum doresc să intre. Iar dacă nu vrei să intri pe această poartă îngustă (v. 24), tu nu vei avea în faţa ta mai târziu decât o uşă închisă (v. 25). Poate fi ceva mai cumplit decât acest bătut la uşă sfâşietor, acest strigăt zadarnic şi acest răspuns înfiorător: „Nu vă ştiu de unde sunteţi“ (v. 25)? Poate unii vor striga: „Este o eroare! Eu am totuşi părinţi credincioşi, am mers regulat la adunare, mi-am citit Biblia şi am cântat cântări!“ Domnul însă nu-i va primi în cerul Lui decât pe aceia care aici, pe pământ, L-au primit în inima lor.Isus adresează aceste cuvinte aspre în special naţiunii lui Israel. În timp ce Irod, „vulpea“ cea crudă şi vicleană, făcea ravagii între „puii“ lui Israel, adevăratul lor Împărat îi căutase ca să-i strângă (v. 34). Ei însă nu L-au vrut nici pe El, nici harul Său, iar acum Domnul gloriei, părăsind casa, „casa Sa“, în care nu a fost primit (v. 35; Ioan 1.11), Îşi urmează drumul spre cruce.

Din nou Îl găsim pe Domnul la un fariseu. El este şi de data aceasta ţinta relei-voinţe, fiind pândit (v. 1) pentru a fi prins încălcând sabatul. Isus însă vindecă un om bolnav de ascită şi, ca în capitolul 13.15, le închide gura potrivnicilor Săi. Apoi este rândul Lui să-i observe (v. 7). Ochiul Său, căruia nimic nu-i scapă, vede cursa celor mai mulţi aşezaţi în jurul mesei. Aşa este în lume – cursa ca fiecare să obţină cât mai multe onoruri şi să ia cele mai bune bucăţi! Pentru noi, creştinii, locul de la urmă este însă întotdeauna cel în care vom fi cei mai fericiţi, pentru că în acela Îl vom întâlni pe Isus! Nu avem nevoie, într-adevăr, să ne întrebăm începând cu ce loc a făcut Domnul aceste observaţii, pentru că fariseul nu părea să fi fost dispus câtuşi de puţin să-I ofere un loc „mai sus“.Pe lângă lecţia pentru comeseni, Isus are o lecţie şi pentru gazdă. Dacă pe cei dintâi i-a învăţat cum să-şi aleagă locurile, pe stăpânul casei îl învaţă cum să-şi aleagă invitaţii. Domnul doreşte întotdeauna să ne facă să ne examinăm motivul care ne determină să acţionăm. Este oare aşteptarea de a trage foloase şi de a ne face o reputaţie bună? Sau dragostea care se satisface din devotament pentru El?

Toţi cei invitaţi la această cină mare se întrec în a găsi scuze cât mai neplauzibile. Se duce oare cineva să vadă un ogor abia după ce l-a cumpărat? Sau încearcă cineva puterea boilor doar după ce i-a cumpărat? Iar cât despre cel care tocmai se căsătorea, acesta putea să-şi aducă tânăra soţie la sărbătoare. Refuzând invitaţia, ei nu numai că au pierdut sărbătoarea, dar l-au jignit pe stăpânul casei.La marea cină a harului Său, Dumnezeu a invitat mai întâi poporul iudeu, apoi, după ce aceştia L-au refuzat, i-a invitat pe toţi aceia care nu-şi puteau ascunde sărăcia, infirmitatea şi mizeria. Şi asemenea fiinţe vor umple cerul Său (comp. v. 21b cu v. 13). Încă au mai rămas locuri libere ... al vostru, dacă nu l-aţi ocupat deja.Versetul 26 ne arată simplu că, dacă cineva era împiedicat să devină ucenicul lui Hristos, inclusiv de părinţii lui, atunci acel obstacol trebuia mai degrabă urât. Trebuie întâi să vii la El (v. 26), apoi după El (v. 27). Vrăjmaşul însă este deosebit de periculos. Este o nebunie ca cineva să se pună la drum fără să fi socotit mai întâi costul: iar acesta este mare, pentru că este vorba de a renunţa la „tot ce are“ (v. 33). Dacă cineva poartă crucea, nu se mai poate încărca şi cu alte bagaje; câştigul însă este incomparabil: este Hristos Însuşi (Filipeni 3.8).

Cele trei parabole din acest capitol formează un ansamblu minunat. Ele ne prezintă aici atât condiţia celui păcătos, sub trei aspecte: cel al oii, al drahmei şi al copilului, toate trei pierdute, cât şi mântuirea sa, ca o împlinire a dragostei deopotrivă a Fiului (Păstorul cel bun), a Duhului Sfânt (femeia sârguincioasă) şi a Tatălui.Păstorul cel tandru nu numai că-şi caută oaia „până o va găsi“ (v. 4; comp. cu v. 8b), ci apoi o şi pune pe umerii Săi, pentru a o duce acasă.Aşa cum această drahmă are pe ea chipul suveranului care a emis-o, omul are chipul Celui care l-a creat. Dar, odată pierdut, cum mai poate fi el folosit? El a devenit nefolositor (Romani 3.12). Atunci Duhul Sfânt, aprinzând lumina, se pune pe lucru cu sârguinţă şi ne găseşte în întunericul şi în ţărâna unde am căzut.Fiecare parabolă menţionează bucuria proprietarului legitim, o bucurie pe care acesta caută s-o împărtăşească. Bucuria lui Dumnezeu întâlneşte un ecou al îngerilor; îi auzim pe aceştia cântând în momentele creaţiei (Iov 38.7), apoi chiar de la naşterea Mântuitorului (cap. 2.13), iar veselia umple şi cerul „pentru un singur păcătos care se pocăieşte“. Atât de mare este în ochii Dumnezeului dragostei preţul unui suflet!

Un prim tablou ni-l prezintă pe acest tânăr care îşi consideră tatăl un obstacol în calea fericirii sale şi care pleacă, departe de prezenţa sa, risipind nebuneşte tot ceea ce a primit de la el. Următoarea scenă ni-l înfăţişează în „ţara îndepărtată“, în cea mai adâncă decădere, părăsit de toţi. Nu şi-a recunoscut fiecare dintre noi propria istorie în aceste imagini? Fie ca şi istoria noastră să se încheie ca şi cea a tânărului acesta! Apăsat de sărăcie, risipitorul „şi-a venit în fire“ (v. 17) şi, amintindu-şi de belşugul casei părinteşti, se ridică şi face cale-ntoarsă … Este şi un al treilea tablou, dominat de graba tatălui de a-i ieşi în întâmpinare cu braţele deschise şi cu sărutări; mărturisirii i-a urmat iertarea deplină şi, în locul zdrenţelor cu care venise, fiul a primit „haina cea mai bună“ (v. 22).Drag prieten care-ţi recunoşti mizeria morală, această istorisire te învaţă care sunt cu privire la tine intenţiile inimii lui Dumnezeu. Nu te teme să mergi la El! Vei fi primit în acelaşi fel cu acest fiu.Dar ce lucru trist că tatăl n-a putut să-şi împărtăşească complet bucuria! Fiul cel mare, care nu ezitase să petreacă cu prietenii lui în timp ce fratele lui era pierdut, refuza acum să ia parte la sărbătoare. Acest fiu este o imagine a poporului iudeu închistat în legalism, dar şi a celor care se îndreptăţesc singuri şi a căror inimă este închisă faţă de harul lui Dumnezeu.

Ne uimeşte acest stăpân care l-a aprobat pe administratorul necinstit, aşa cum ne uimeşte şi concluzia Domnului: „Faceţi-vă prieteni prin bogăţia nedreptăţii …“ (v. 9). Dar chiar acest cuvânt, „nedreptate“, oferă cheia parabolei. Nimic nu-i aparţine omului în lumea aceasta. Bogăţiile pe care pretindem că le posedăm sunt, în realitate, toate ale lui Dumnezeu; sunt deci „bogăţii nedrepte“. Pus pe pământ ca administrator, omul s-a purtat ca un hoţ. El a folosit în interesul lui, pentru a-şi satisface poftele, tocmai lucrurile pe care Dumnezeu i le dăduse pentru a-I sluji Lui. Totuşi, el încă mai poate să se pocăiască şi să folosească pentru alţii bunurile pe care Proprietarul divin i le-a încredinţat.Administratorul din capitolul 12.42 fusese credincios şi chibzuit; cel de aici, deşi necredincios, lucrează totuşi cu chibzuinţă, fapt recunoscut de stăpânul lui. Dacă oamenii din lume se arată atât de prevăzători, n-ar trebui noi, care suntem „fiii luminii“, să ne gândim mai mult la adevăratele bogăţii (v. 11; cap. 12.33)?Versetul 13 ne aminteşte că nu avem două inimi: una pentru Hristos şi alta pentru Mamona şi pentru lucrurile lumii. Pe cine vrem noi să iubim şi cui dorim să-i slujim? (1 Împăraţi 18.21).

Isus le declară acestor farisei avari că Dumnezeu le cunoaşte inima şi că îi judecă altfel decât oamenii. Cele mai mari lucrări, cele mai spectaculoase reuşite şi cele mai puternice ambiţii pământeşti sunt înscrise sub cumplita apreciere pe care o face versetul 15: „o urâciune înaintea lui Dumnezeu“. Câte răsturnări de situaţii vom vedea pe lumea cealaltă! Domnul dă un exemplu tulburător. Acest bogat era, cu siguranţă, un administrator necredincios. Deşi îl avea pe aproapele lui la uşă, totuşi folosea pentru sine, în lux şi egoism, ceea ce-i dăduse Dumnezeu să administreze pe pământ. Acelaşi eveniment survine însă şi pentru bogat şi pentru sărac: este moartea; mai devreme sau mai târziu, fiecare o întâlnim. Şi această relatare, făcută de Cel care nu poate să mintă, ne arată că istoria noastră nu se sfârşeşte doar pentru atât. Ea mai are încă un capitol încheiat, din care Domnul, întorcând o clipă pagina, ne îngăduie să citim câteva rânduri. Ce descoperim noi din acest dincolo, cu privire la care atâţia oameni se întreabă înfioraţi? Un loc de fericire şi un loc de chin! Atunci va fi imposibil să treci dintr-un loc în altul, prea târziu pentru a crede şi de asemenea prea târziu pentru a vesti evanghelia. „Iată, acum este ziua mântuirii“ (2 Corinteni 6.2).

Este normal ca lumea în care domneşte răul să fie plină de scandaluri şi de prilejuri de cădere; dar, când un creştin ajunge să fie o capcană pentru un altul mai slab decât el, acest lucru este infinit mai trist … şi mai solemn.Cel care iartă (cap. 7.48) ne învaţă aici cum trebuie să iertăm (v. 3,4). Oricum, apostolii simt că, pentru a acţiona conform acestor principii ale harului, ei au nevoie de mai multă credinţă şi de aceea o cer de la Domnul. El le răspunde că o altă virtute este indispensabilă: ascultarea, pentru că numai cunoscând şi împlinind voia lui Dumnezeu vom putea să ne bizuim pe El. Într-adevăr, credinţa nu se desparte de ascultare şi nici ascultarea de smerenie. „Robi nevrednici“: aceasta trebuie să gândim despre noi înşine, pentru că Dumnezeu poate lucra şi fără noi; iar dacă Se foloseşte de noi, aceasta este pur har din partea Sa. Domnul însă nu gândeşte aşa despre cei care sunt prietenii Lui (comp. v. 7,8 cu cap. 12.37; Ioan 15.15).Zece leproşi, întâlnindu-L pe Isus, îşi ridică glasul spre El şi sunt vindecaţi. Unul singur însă, un samaritean, ţine să-I mulţumească Mântuitorului său. Tot astfel, din marea masă a creştinătăţii, printre toţi cei care sunt salvaţi, numai un mic număr ştie să „se întoarcă înapoi“ pentru a se închina înaintea Domnului. Faci şi tu parte dintre aceştia?

Contrar oricărei logici, fariseii se preocupă de momentul când va veni împărăţia lui Dumnezeu, … în timp ce refuză să-L recunoască şi să-L primească pe Împăratul care Se găseşte în mijlocul lor (v. 21). Împărăţia lui Dumnezeu, amintită deseori în Evanghelia după Luca, este sfera sau teritoriul în care drepturile lui Dumnezeu sunt recunoscute. Ea cuprinde în primul rând cerul – şi din acest motiv găsim, în special în Evanghelia după Matei, expresia de „împărăţia cerurilor“ – dar ea trebuia să se întindă şi peste Israel şi peste pământ. Împăratul însă, pentru a-Şi pune la încercare supuşii, vine între ei sub o înfăţişare smerită, fără să izbească privirile: „nu … în mod văzut“ (v. 20); şi, venind în felul acesta, El a fost respins. Care este rezultatul? Faptul că împărăţia nu mai există decât sub forma ei cerească! Ea se va stabili, desigur, pe pământ, într-un moment care va veni, dar prin judecăţi. Acestea vor fi neaşteptate şi cumplite. Potopul şi nimicirea fulgerătoare a Sodomei sunt ilustrări solemne ale acestui fapt (iar v. 27-30 ar putea caracteriza la fel de bine şi epoca actuală). Totodată există şi un alt teritoriu, în care drepturile morale ale Domnului sunt recunoscute încă de acum: sunt inimile celor care-I aparţin. Drag prieten, este şi inima ta o „provincie“ a împărăţiei lui Dumnezeu?

Parabola cu văduva şi cu judecătorul nedrept ne încurajează să ne rugăm cu perseverenţă (Romani 12.12b; Coloseni 4.2). Într-adevăr, dacă un om rău sfârşeşte prin a se lăsa înduplecat, cu atât mai mult va interveni Dumnezeul dragostei pentru a-i scăpa pe „aleşii Săi“! Uneori El zăboveşte să o facă, pentru că fructul pe care-l aşteaptă nu este copt, dar să nu uităm că El Însuşi uzează de răbdare (sau de amânare) doar constrâns, câtă vreme dragostea din inima Lui Îl impulsionează să acţioneze în grabă (v. 7b). Va veni un timp, cel al necazului celui mare, când acest pasaj va prinde întreaga sa forţă pentru aleşii din poporul iudeu.Fariseul cel plin de sine, care prezintă înaintea lui Dumnezeu propria dreptate, şi vameşul care se ţine deoparte, profund convins de păcat, sunt, din punct de vedere moral, descendenţii lui Cain şi ai lui Abel (dar acesta din urmă se ştia îndreptăţit). Singurul titlu care ne dă dreptul să ne apropiem de Dumnezeu este acela de păcătos. Este

umilitor pentru om să fie nevoit să lase deoparte atât lucrările lui (v. 11), cât şi raţionamentele lui, înţelepciunea lui, experienţa lui. Dar adevărurile divine ale împărăţiei nu pot fi însuşite decât prin credinţa curată, simplă, căreia încrederea copilaşului ne oferă o imagine atât de mişcătoare. Va găsi Domnul în noi o asemenea credinţă atunci când va veni? (v. 8).

În faţa acestui mai-mare al poporului, aparent înzestrat cu cele mai nobile calităţi, toţi în afară de Isus nu s-ar fi dat înapoi de la a spune: iată-l pe unul care-mi face cinste, un ucenic distins, pe care trebuie să caut să-l reţin. Dumnezeu însă priveşte la inimă (1 Samuel 16.7) şi Domnul tocmai o va cerceta pe a acestui om.„Ce trebuie să fac?“ (v. 18) a fost întrebarea sa. Pe acest teren, Isus nu poate decât să-i amintească de lege. Dar pentru ce ar fi furat el, câtă vreme era bogat? Pentru ce ar fi ucis sau ar fi depus mărturie mincinoasă, cât timp avea de păstrat o reputaţie bună? Pentru ce şi-ar fi lipsit părinţii de a-i onora, de vreme ce-i lăsaseră, probabil, o frumoasă moştenire? De fapt, el încălca cea dintâi poruncă, pentru că făcuse din bogăţiile sale dumnezeul lui (Exod 20.3). Tristeţea acestui om, care din punct de vedere omenesc avea totul pentru a fi fericit: poziţie socială, avere imensă şi tinereţe pentru a se bucura de ea, arată celor care tânjesc după astfel de avantaje că nimic din toate acestea nu dau fericirea. Dimpotrivă, dacă inima se leagă de ele, acestea îl împiedică să-L urmeze pe Isus şi să aibă parte de viaţa veşnică. El Însuşi a mers să împlinească lucrarea care ne permite accesul acolo. Versetele 32 şi 33 ne spun prin fiecare expresie a lor, dacă medităm la ele: aşa a suferit Isus pentru mine.

Vizita Domnului Isus la Ierihon este, probabil, unica ocazie dată acestor doi oameni de a-L întâlni. În pofida obstacolelor, ei au ştiut să nu se lipsească de ea (comp. cu cap. 16.16).Să ne gândim la acest orb; el nu-L poate vedea pe Mântuitorul care trece şi, în plus, mulţimea caută să-l facă să tacă; cu toate acestea, el strigă şi mai tare şi primeşte răspuns pentru credinţa lui. Cât despre Zacheu, mica lui statură şi aceeaşi mulţime care se îmbulzeşte în jurul lui Isus îl împiedică să-L vadă. Atunci aleargă pentru a depăşi convoiul şi, fără să-i pese de ce vor spune unii, se suie într-un pom. Şi el învinge piedicile şi ce răsplată primeşte! Ne putem închipui cât de surprins şi de bucuros a fost să se audă chemat pe nume şi invitat să coboare degrabă pentru a-L primi pe Domnul în propria lui casă.Drag prieten, acum Isus trece din nou pe lângă tine, aducând mântuirea (v. 9). Nu te lăsa oprit nici de neputinţele tale fireşti, nici de formele unei false religii care, asemenea acestei mulţimi, te împiedică să-L vezi pe Isus aşa cum este, nici, cu atât mai mult, de teama părerii altora. Stăpânul te cheamă pe nume: „Astăzi trebuie să rămân“ în inima ta. Îl vei lăsa să treacă mai departe?

Această parabolă ne prezintă deopotrivă respingerea Domnului Isus ca Împărat (v. 14) şi responsabilitatea alor Săi în timpul absenţei Sale. În parabola talanţilor din Matei 25, fiecare rob primise o sumă diferită, după cum hotărâse stăpânul în suveranitatea lui, iar răsplata era aceeaşi. Aici, dimpotrivă, fiecărui rob îi este încredinţată câte o mină (monedă de argint), în timp ce răsplata este proporţională cu lucrarea. Fiecărui credincios, Dumnezeu îi dăruieşte aceeaşi mântuire, acelaşi Cuvânt, acelaşi Duh, fără a mai vorbi de variatele haruri împărţite la fiecare. Ca răspuns, nu toţi au aceeaşi râvnă să valorifice aceste daruri spre gloria Stăpânului lor absent, pentru că secretul slujirii este dragostea probată pentru Cel pe care-L slujim. Cu cât este mai mare dragostea, cu atât mai mare este devotamentul. Pentru că îşi ura stăpânul, considerându-l prea aspru şi prea nedrept, cel de-al treilea rob nu a lucrat pentru el. Acesta îi reprezintă pe toţi aşa-zişii creştini de la care Dumnezeu va lua ceea ce păreau să aibă (v. 26). Ce regretabil este însă când chiar adevăraţii copii ai lui Dumnezeu, primind darurile, refuză totuşi să slujească, lipsindu-L pe Domnul şi, în final, pe ei înşişi de roadele de care s-ar fi putut bucura împreună cu El!

Călătoria Domnului se apropie de ţinta ei: această cetate a Ierusalimului spre care, încă din capitolul 9.51, Îşi îndreptase faţa hotărât, ştiind ce-L aştepta acolo. Totuşi, pentru un scurt moment, ucenicii gândesc că Împărăţia Lui se va arăta imediat (comp. cu v. 11). Isus Îşi arată suveranitatea cerând măgăruşul (oare nu sunt şi în viaţa noastră atâtea lucruri despre care am putea auzi spunându-se: „Domnul are nevoie de el“ – v. 34?). Împăratul Îşi face intrarea triumfală în cetate aclamat de mulţime şi de ucenici. Dar, în contrast cu această bucurie, fariseii îşi arată indiferenţa dușmănoasă (v. 39). Într-adevăr, până şi pietrele aveau să fie mai ascultătoare în faţa acţiunilor puterii divine decât inima împietrită a nefericitului popor iudeu. Văzând cetatea, Isus plânge pentru ea. El ştie care aveau să fie tragicele consecinţe ale orbirii ei. El vede deja legiunile lui Titus, patruzeci de ani mai târziu, asediind cetatea vinovată (comp. cu Isaia 29.3,6). Scene indescriptibile, de masacru şi de distrugere, Îi trec prin faţa ochilor.Apoi, intrând în cetate şi în templu, El observă, nicidecum cu mai puţină durere, afacerile care umplu templul şi, cu o energie sfântă, Se angajează să le pună capăt (comp. cu Ezechiel 8.6).

Dacă fariseii ar fi fost de faţă la botezul făcut de Ioan, atunci n-ar mai fi avut nevoie să-L întrebe pe Domnul cu ce autoritate făcea „acestea“ (vezi cap. 7.30). Dumnezeu Îl desemnase acolo în mod solemn pe Fiul Său preaiubit şi-L îmbrăcase cu putere pentru slujba Sa (cap. 3.22). De altfel, tot ceea ce Isus făcea sau vorbea nu ne arăta oare cu claritate că Tatăl era Cel care Îl trimisese? (Ioan 12.49,50).Domnul le dă acestor oameni de rea-credinţă încă o ocazie de a se recunoaşte în parabola viticultorilor celor răi. Refuzând să-I dea lui Dumnezeu rodul ascultării, Israel i-a dispreţuit, i-a bătut şi uneori i-a ucis pe mesagerii şi pe profeţii Lui (2 Cronici 36.15), iar când dragostea lui Dumnezeu li L-a trimis pe propriul Său Fiu, ei nu s-au sfiit să-L scoată „afară din vie“ şi să-L omoare (v. 15). Domnul însă enumeră consecinţele cumplite ale acestei ultime crime: Dumnezeu va face să piară acest popor rău. El va încredinţa altora (luaţi dintre naţiuni) grija de a purta roade pentru El. De asemenea, dacă din templul pământesc nu va mai rămâne piatră pe piatră (cap. 19.44; 21.5,6), Hristos, „piatra pe care au lepădat-o ziditorii“ (v. 17; Psalmul 118.22), prin înviere, va deveni temelia preţioasă a casei spirituale şi cereşti, care este Adunarea (citiţi 1 Petru 2.4…).

La întrebarea perfidă pe care o pun aceste „iscoade“, Isus răspunde, ca de obicei, adresându-Se conştiinţei: Trebuie să dăm fiecăruia ce i se cuvine şi, în primul rând, lui Dumnezeu să-I dăm ascultare şi cinste (Romani 13.7).Cât despre saduchei, Domnul le demonstrează realitatea învierii în mod simplu, prin titlul pe care Dumnezeu Şi-l dă: „Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov“ (v. 37; Exod 3.6). Atunci când Domnul (Iahve) îi vorbea în felul acesta lui Moise, patriarhii de mult nu mai erau pe pământ. Însă El Se proclama întotdeauna ca fiind Dumnezeul lor. Pentru El, ei erau încă vii şi trebuiau să învieze. Aceşti oameni ai credinţei se ataşaseră de „lucrurile promise“ dincolo de viaţa prezentă şi arătaseră că le aşteptau plini de siguranţă. „De aceea – se accentuează – lui Dumnezeu nu-I este ruşine … să Se numească Dumnezeul lor“ (Evrei 11.13-16).Iubiţi credincioşi, să arătăm şi noi în jur, prin practică, faptul că avem o speranţă vie!Fariseii şi saducheii sunt exponenţii a două tendinţe religioase care au existat în toate timpurile: pe de o parte formalismul legalist, ataşat de tradiţii, iar pe de altă parte, opusă acesteia, raţionalismul (sau modernismul) care pune la îndoială Cuvântul şi adevărurile lui fundamentale.

Mergând alături de bogaţi şi de săraci, de învăţaţi şi de ignoranţi, de linguşitori şi de împotrivitori, Isus, în înţelepciunea Sa desăvârşită, discerne motivaţiile şi sentimentele tuturor şi ia faţă de fiecare atitudinea care corespunde stării sale. El demască falsitatea conducătorilor poporului în acelaşi timp cu lăcomia lor şi îi pune în gardă pe cei care ar fi putut fi înşelaţi de ei. El găseşte plăcere să sublinieze, în contrast, devotamentul uneia dintre aceste văduve sărace care era victima rapacităţii cărturarilor. Aruncând în vistieria templului ultimele ei resurse, ea se abandona în întregime lui Dumnezeu, dovedind că nu depindea decât de El (1 Timotei 5.5; comp. cu 2 Corinteni 8.1-5). Domnul ţine mai puţin cont de ceea ce dă fiecare, decât de ceea ce păstrează pentru sine. El nu face socotelile în felul nostru (v. 3) şi aceasta poate fi o încurajare pentru cei care nu pot da mult (2 Corinteni 8.12). Câţi bănuţi nu vor deveni o avere pentru vistieria cerului (comp. cu 12.33 şi cu

18.22)!Unii sunt încântaţi de frumoasele pietre şi ornamente ale templului. Însă şi în această privinţă, Isus judecă într-un mod diferit. El cunoaşte interiorul acestui templu şi îl compară cu „o peşteră de tâlhari“ (cap. 19.46). Apoi afirmă care va fi soarta acestor lucruri pe care oamenii le admiră (v. 6).

Încă din capitolul 17, Isus îi prevenise pe ucenici cu privire la pedepsele neaşteptate care pândeau Israelul şi lumea, din cauza respingerii Sale. În mijlocul unui popor condamnat însă, Domnul a ştiut întotdeauna să-i deosebească pe cei care-I aparţin. Ca şi în capitolul 12, El îi avertizează şi îi încurajează mai dinainte cu privire la aceste timpuri grele (comp. v. 14,15 cu cap. 12.11,12). „Prin răbdarea voastră vă veţi câştiga sufletele“ (v. 19). Acest îndemn ne priveşte pe toţi. „Fiţi deci îndelung-răbdători, fraţilor …“, ne recomandă Iacov, „pentru că venirea Domnului este aproape“ (Iacov 5.7,8). Dumnezeu este răbdător (cap. 18.7) şi doreşte ca şi copiii Lui să aibă aceleaşi trăsături de caracter.Versetele 20 şi 21 descriu ad-litteram, într-un mod anticipat, distrugerea Ierusalimului de către romani, care urma să aibă loc în anul şaptezeci. După ce vor fi împresurat o primă dată cetatea, armatele atacatoare ridică asediul, aparent fără niciun motiv, şi pleacă înspre nord. Atunci creştinii, amintindu-şi de cuvintele Domnului, profită de acest răgaz pentru a părăsi cetatea în grabă, înainte ca legiunile romane să revină ca s-o cotropească. Versetul 24 corespunde perioadei care urmează; ea durează de două mii de ani.

Începând cu versetul 25, semnele anunţate se referă la evenimente încă aparţinând viitorului. Vor fi vremuri cumplite. Lucrurile cele mai stabile vor fi bulversate, la fel şi sufletele oamenilor. Deja teama planează asupra lumii. Oamenii gândesc să se salveze săpându-şi adăposturi (Apocalipsa 6.15…). Dar, pentru credincioşii acestor timpuri, eliberarea (numită „răscumpărarea“ în v. 28) va veni de sus. Aceasta va fi întoarcerea Domnului în glorie; în ce ne priveşte, noi, credincioşii de astăzi, aşteptăm venirea Sa pe nori. Ce promisiune sigură! „Cerurile şi pământul vor trece“, dar cuvintele Lui „nicidecum nu vor trece“ (v. 33).De regulă nu considerăm îmbuibarea cu mâncare (v. 34) ca fiind un păcat foarte grav. Cu toate acestea, ea este pusă alături de beţie, pentru că duce la „împovărarea inimii“. Ea cultivă egoismul; uităm de nevoile celor din jur (comp. cu cap. 16.19). Bucuria de a-L aştepta pe Domnul dispare dintr-o inimă împovărată (v. 34b); o invadează grijile vieţii. Din acest motiv, epistolele asociază deseori îndemnul „să fim treji“ cu „să veghem“ (1 Tesaloniceni 5.6,7; 1 Petru 1.13; 4.7; 5.8). Aici Însuşi Domnul este Cel care ne recomandă: „Fiţi atenţi la voi înşivă, … vegheaţi deci, rugându-vă în orice timp“ (v. 34,36).

Căpeteniile poporului sunt încurcate în realizarea planurilor lor criminale, deoarece ştiu că mulţimea găseşte plăcere în a-L asculta pe Isus (cap. 19.48). Dar Satan le vine în ajutor. El şi-a pregătit instrumentul: Iuda, iar acum intră în el, substituind voinţa nefericitului ucenic care, în curând, va ajunge să-şi încheie groaznicul drum.Când este vorba să celebreze Paştele – şi Cina, astăzi – nimic nu este lăsat la iniţiativa ucenicilor. Isus le cere să facă pregătiri, dar El aşteaptă şi să fie întrebat, pentru a le descoperi unde trebuia să aibă loc. Câţi creştini, în loc să pună această întrebare Domnului, au ales ei singuri locul lor pentru strângere! Cu toate acestea, totul este atât de simplu: ei nu trebuiau decât să meargă după omul care ducea ulciorul cu apă, simbol al Duhului Sfânt prezentând Cuvântul. Camera mare aşternută gata sugerează că este loc pentru toţi cei credincioşi acolo unde Se află Domnul Isus. „Am dorit mult …“, le spune El alor Săi atunci când a sosit ceasul. Câtă dragoste! Domnul le vorbea nu despre o favoare pe care le-a făcut-o El lor, ci despre o nevoie a propriei Sale inimi, «ca şi cum cineva, înainte de a-şi părăsi familia, doreşte să mai aibă cu ea încă o strângere de rămas-bun» (J.N.D.).

Este cea din urmă stare de vorbă a Învăţătorului cu ucenicii Săi. Dar ce fac ei în timpul acestui sfânt moment? Îşi disputau întâietatea: „care dintre ei să fie considerat a fi mai mare“! Cu câtă răbdare şi cu câtă blândeţe îi mustră Domnul! Pentru o ultimă dată El le aminteşte (de asemenea şi nouă) că a fi mare înseamnă a-i sluji pe alţii. Aceasta El Însuşi n-a încetat să facă (comp. v. 27 cu cap. 12.37). Şi nu numai că nu le-a adresat niciun reproş, ci chiar a găsit plăcere în a recunoaşte devotamentul şi credincioşia lor: „voi sunteţi aceia care aţi rămas mereu cu Mine în încercările Mele“ (v. 28). Totuşi, pentru ucenicii cei şubrezi mai erau ispite care riscau să le răstoarne credinţa. Atunci Isus le descoperă în ce fel îi slujeşte şi îi va sluji de atunci încolo pe ai Săi: mijlocind pentru ei înainte să vină încercarea şi susţinându-i în timp ce trec prin încercare (Ioan 17.9,11,15). Cât timp fusese cu ei, n-au avut nevoie de nimic; El Se îngrijise de toate şi îi protejase. Acum, când urma să-i părăsească, le venea rândul să lupte pe socoteala lor – dar nu cu armele cărnii (v. 38; 2 Corinteni 10.4), nici „împotriva cărnii şi sângelui“ (Efeseni 6.12). La acest ceas se apropie Satan, adversarul înspăimântător (1 Petru 5.8).

Această relatare solemnă a scenei din Ghetsimani prezintă detalii pe care numai Luca ni le redă. Acolo Îl vedem pe Isus în genunchi, în versetul 41; un înger I se arată ca să-L întărească, în versetul 43. Era neliniştea luptei şi ştim ce inamic avea de înfruntat. Lupta a fost atât de crâncenă, încât, la un moment dat, „sudoarea Lui s-a făcut ca picături mari de sânge“ (v. 44). Dar tocmai această neliniște arată perfecţiunea Lui – pentru că răul adesea impresionează prea puţin inimile noastre împietrite, în timp ce, pentru Omul sfânt prin excelenţă, gândul de a purta păcatul nu putea decât să-L facă să Se înfioare şi să Se îngrozească.Apoi Isus vine la ucenicii Săi, pe care îi găseşte dormind. Copleşiţi de somn pe munte în prezenţa gloriei Sale (9.32), la fel sunt şi aici, în faţa suferinţelor Sale! El îi învăţase să ceară „nu ne duce în ispită, ci scapă-ne de rău“ (cap. 11.4; Matei 6.13). De s-ar fi rugat ei aşa în ceasul când se apropia Satan…!Iată-l pe Iuda şi gloata care-l însoţeşte. Este minunat să vedem cum Domnul, Cel care cu câteva clipe înainte traversase cea mai aprigă luptă, arată acum înaintea oamenilor o răbdare, un har şi un calm desăvârşite (v. 51).

Sărmanul Petru! În timp ce Isus Se ruga, Petru dormea; în timp ce El Se lăsa luat şi purtat „ca un miel blând dus la înjunghiere“ (Ieremia 11.19; Isaia 53.7), Petru lovea cu sabia; în timp ce Domnul mărturisea adevărul înaintea oamenilor, Petru rostea minciună şi de trei ori se lepăda de El! Se aşezase în curte în tovărăşia celor care veniseră să-L aresteze pe Învăţătorul său şi care vorbeau împotriva Lui (Psalmul 69.12 şi Psalmul 1.1b). Cum ar fi putut el să dea mărturie de pe o asemenea poziţie?O simplă privire a Domnului zdrobeşte inima bietului ucenic cu mult mai mult decât ar fi putut-o face reproşurile. O, ce privire! Ea pătrunde în conştiinţa lui şi începe acolo o lucrare de restaurare. Această tăgăduire, atât de dureroasă pentru Domnul, se adaugă peste toate insultele primite (v. 63-65).Oamenii răi înaintea cărora S-a aflat au fost şi ei siliţi să recunoască faptul că „Fiul Omului“ (v. 69) este în acelaşi timp „Fiul lui Dumnezeu“ (v. 70). Iată pentru ce Isus poate să le răspundă: „voi ziceţi că Eu sunt“; şi, de asemenea, iată pentru ce ei sunt infinit mai vinovaţi, condamnându-L după astfel de cuvinte!

Unanimitatea împotriva lui Isus se face cu uşurinţă. Mai-marii poporului se ridică toţi împreună pentru a-L conduce la Pilat, singurul care are dreptul să-L condamne la moarte. De ce îşi acuză ei prizonierul? De pervertire adusă naţiunii, cu alte cuvinte, de deturnare spre rău – când El nu a căutat nimic altceva decât să aducă inima poporului la Dumnezeu. De interzicere a da tribut Cezarului – când, dimpotrivă, El spusese: „daţi deci Cezarului cele ale Cezarului …“ (cap. 20.25). Dar aceste minciuni nu au asupra lui Pilat efectul pe care îl aşteptau iudeii. În dezorientarea sa, guvernatorul caută un mijloc de a se sustrage. Îl trimite pe Isus la Irod, cel care încearcă în privinţa Sa un amestec de teamă (cap. 9.7), de ură (cap. 13.31) şi de curiozitate (v. 8). Când însă nu îi este satisfăcută curiozitatea, acest om sus-pus îşi descoperă toată josnicia morală: batjocoreşte cu plăcere un prizonier fără apărare, despre care auzise că făcuse atâtea minuni ale dragostei. Apoi Irod, decepţionat, Îl trimite înapoi la Pilat.Privindu-L pe Cel purtat astfel, batjocorit şi dispreţuit, inimile noastre se bucură gândindu-se la clipa când El va apărea în glorie şi când fiecare va trebui să recunoască, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că El este Domn (Isaia 53.3; Filipeni 2.11).

Mai încurcat ca oricând, Pilat adună preoţii, mai-marii şi poporul şi afirmă în faţa lor, în trei rânduri, că el n-a găsit în Isus nimic vrednic de moarte. Dar insistenţa lui de a-L elibera nu face altceva decât să întărâte poporul să ceară răstignirea Lui. O mulţime se arată cu uşurinţă laşă şi crudă, pentru că, sub anonimat, omul dă frâu liber celor mai josnice porniri, şi aceasta cu atât mai mult când este împinsă de conducătorii ei. În final, strigătele lor au biruit şi, în schimbul eliberării ucigaşului Baraba, ei obţin ca Isus să fie „lăsat în voia lor“ (v. 25), pentru că, pentru Pilat, om fără scrupule, viaţa unui om are mai puţin preţ decât favoarea popularităţii.Printre cei care însoţesc Condamnatul nevinovat, mulţi sunt cuprinşi de milă şi plâng. Emoţia însă nu este o dovadă a lucrării lui Dumnezeu în inimă, pentru că, altfel, acele femei s-ar fi plâns pe ele însele şi ar fi plâns şi cetatea criminală, aşa cum făcuse Isus în capitolul 19.41. Mulţi sunt emoţionaţi de viaţa minunată a Domnului Isus şi indignaţi de nedreptăţile pe care le-a suferit El, fără să se gândească la păcatele lor şi la faptul că şi ei personal sunt răspunzători de moartea Lui (Isaia 53.6).

Isus este condus pe acest sinistru deal al Căpăţânii, unde este crucificat între doi tâlhari. „Tată, iartă-i ...“, acesta este răspunsul sublim la tot răul pe care I-l fac oamenii (comp. cu cap. 6.27). Dacă ei se pocăiesc, atunci crima lor – cea mai odioasă din istoria omenirii – va fi ispăşită prin chiar moartea Lui.La cruce, unde sunt prezenţi toţi, de la conducători (v. 35) până la cei mai nenorociţi răufăcători (v. 39), întreaga răutate a inimii omeneşti se descoperă cu neruşinare: priviri sfidătoare, ocări, provocări, injurii grosolane... Dar iată că un dialog minunat se angajează între Mântuitorul răstignit şi celălalt tâlhar, convins de păcat (v. 41). Luminat de Dumnezeu, el vede în Omul dispreţuit şi încununat cu spini, care va muri alături de el, o jertfă sfântă şi un împărat slăvit (v. 42). Şi primeşte o promisiune de nepreţuit (v. 43). Astfel, chiar de pe cruce, Domnul gustă deja un prim rod al chinurilor sufletului Său.După ultimele trei ceasuri de întuneric de nepătruns, Isus regăseşte relaţiile întrerupte în timpul cât tocmai a fost părăsit. Şi, cu seninătate deplină, Îşi încredinţează duhul în mâinile Tatălui Său. Moartea Celui drept este ocazia celei din urmă mărturii pe care Dumnezeu o face să fie adusă prin centurionul roman (v. 47).

Intervenţia lui Iosif din Arimateea ne arată că harul atinsese, în acest om, pe de o parte, pe unul dintre cei bogaţi, puşi atât de des în discuţie de către Luca (vezi cap. 18.24; Matei 27.57), şi, pe de altă parte, pe unul dintre fruntaşii poporului. Acest ucenic a fost special pregătit în vederea serviciului pe carte-l împlineşte acum: cel de a înmormânta trupul Domnului (cf. Isaia 53.9). Duhul ni le prezintă apoi pe aceste femei devotate despre care este repetat că Îl însoţiseră pe Isus din Galileea (v. 49,55). Ele s-au ţinut strâns la Golgota; apoi, cu mai multă dragoste decât pricepere, au pregătit miresme pentru a-I unge trupul; de asemenea le vedem ducându-se la mormânt în dimineaţa celei dintâi zile a săptămânii şi având în acel loc o întâlnire minunată. Doi îngeri sunt acolo pentru a le anunţa că pregătirile lor sunt fără rost: Cel pe care ele Îl caută nu mai este în mormânt; a înviat.Experienţa creştină a multor copii ai lui Dumnezeu nu merge mai departe de cruce. Întrebarea uimitoare de la sfârşitul versetului 5 ar putea fi lor adresată. Dragi prieteni, să ne bucurăm! Isus nu este numai un Mântuitor mort pe cruce pentru păcatele noastre. El este „viu în vecii vecilor“ (Apocalipsa 1.18). Şi noi trăim împreună cu El (Ioan 14.19)!

Doi ucenici merg trişti pe drumul spre Emaus. După ce şi-au pierdut speranţa pământească într-un Mesia pentru Israel, se întorc acum la câmpurile şi la treburile lor (Marcu 16.12). Misteriosul străin care li Se alătură le va schimba însă complet firul gândirii. El începe prin a se mira de lipsa lor de pricepere şi de necredinţa lor (v. 25). Acestea două merg adesea împreună. Şi de câte ori neştiinţa noastră nu rezultă din faptul că noi nu ne încredem (Evrei 11.3)! Apoi Domnul le deschide Scripturile acestor doi însoţitori de drum şi le dezvăluie în ele „cele despre El“ (v. 27). Să nu uităm niciodată aceasta: cheia Vechiului Testament şi în special a profeţiilor constă în a-L căuta în ele pe Isus!Remarcaţi cum Domnul Se lasă reţinut de cei care au nevoie de El: „a intrat ca să rămână“ cu aceşti doi ucenici (v. 29). De-am putea avea şi noi această experienţă! Şi mai ales atunci când suntem descurajaţi şi când împrejurările au luat o întorsătură nedorită de noi, să învăţăm în prezenţa Lui să le acceptăm aşa cum sunt. Încurajarea pe care ne-o dau Scripturile (Romani 15.4: „încurajarea Scripturilor“) ne va îndrepta apoi gândurile spre un Mântuitor viu şi ne va face inimile să ardă.

Domnul ar fi putut să Se înalţe la cer în momentul învierii Sale. Dar dorea să-i întâlnească din nou pe iubiţii Săi ucenici (Ioan 16.22); voia să le dea o dovadă nu numai a faptului că era viu, ci şi că a rămas Om pentru totdeauna, acelaşi Isus pe care Îl cunoscuseră, Îl urmaseră şi-L slujiseră aici, jos. Dragi copii ai lui Dumnezeu, Acela pe care-L vedem în cer nu este numai „un duh“ (v. 37), nici numai un „străin“ (v. 18) pentru inimile noastre. Este Isus al Evangheliilor, Fiul Omului, cum ni L-a prezentat Luca, Mântuitorul cel tandru, pe care vom fi învăţat încă pe pământ să-L cunoaştem şi să-L iubim.„Trebuie“, „trebuia“, „nu trebuia?“ (v. 7,26,44,46). Tot planul lui Dumnezeu trebuia să se împlinească prin suferinţele lui Hristos, dar şi prin gloriile Sale.Domnul Isus alege ca Betania să fie locul din care El îi va părăsi pe ai Săi. El îi aşază astfel, în chip simbolic, pentru timpul absenţei Sale, pe un nou teren, în afara sistemului iudaic (v. 50): terenul vieţii celei noi şi al comuniunii (Ioan 12.1).Cel din urmă cuvânt al Domnului este o promisiune (v. 49), iar cel din urmă gest al Său, o binecuvântare (v. 50). El a plecat, dar inima alor Săi este plină de atunci încoace de bucurie şi de laudă. Ca obiecte ale aceleiaşi iubiri, să-L celebrăm şi noi pe Dumnezeul nostru, pe Tatăl nostru, şi ne vom bucura într-un Mântuitor desăvârşit.

clickbible.org